Issandet, kes kolmkord helde armolise heälega minnult kässis, ni kui Petrusselt: „Simon Johanna, kas sa armastad mind?“ Ja siis jälle waljo ähwardamisega mind nomis.

Agga mitte mind üksi ei olnud Issand leidnud, waid ka minno poega, piiskoppi keige armsamat teendrit. Öppinud wisi järrel, tulli temma, enne kui omma tenistusesse läks, minnoga hommikust söma. Muido olli ta lahke ja juttokas, agga sel hommikul waikne ja isseenneses. Agga küssis, mis minnul piddi wigga ollema! — Ma ütlesin et ma wähhe magganud ja palju und näinud.“

„Se on immelik ütles temma, minnul olli nisamma. Ma pallun sind rägi mulle omma unnenäggo?“

Ilma sannalausumata wötsin minna pühhakirja kätte, löin Apostlite teggude ramato 9. peatükki ülles ja näitasin temmale.

„Oh se on üks imme asi,“ ütles temma, keik se öse hüti minno wasto need sammad sönnad: „Touse ja minne linna, seal peab sulle öeldama mis sa pead teggema.“ Armolinne Jummal kas se on siis wöimalik et meie, kes meie arwame Issandat ja temma nimme teniwad, temma wastased ja waenlased olleme, ja et meid wimaks peab pörgo tullesse heidetama? Ei se woi olla, se on walle ja tühhi unnenäggo. Kas siis muido Issanda teendrid meid kihhotakssid Ketserid ärrahukkama. Meil on öige uskf, nemmad on ussoseggajad ja peawad

Jummala suremaks auuks tulle ja mõegaga hukkatud sama. Ka sedda tahhan minna, minna tahhan Ketserid taggakiusata ja kihhutada kunni nemmad omma walle usko mahhajättawad ehk maiadest ja warrast pöggenewad. Ja nüüd, armas emma, jättame kurwad mötted; olle römus, anna mulle suud ja önnista mind Jummala melepärralise tööle.“ — Agga minna ei sanud räkida mitte üks önnistamise sanna ei tulnud minno suust. Ehmatand watas mo poeg minno peale, ja otse ennese wasto meelt hüüdsin minna: „Saul, Saul miks sa mind taggakiusad? ja n. t. s.“ Minno poeg wangatas pead ja läks, minna jäin möttetesse ja sain ikka ennam rahhutumaks. Wimaks wötsin jälle Piibli ette ja luggesin ühhe lehhe külle teise järrel. Oh, siis langesid kui somused minno silmade pealt mahha, ma tundsin omma pimmedust ja ebbausko, ja öppisin et ei kuld egga höbbe, egga kegi hea töö, egga wagga kannatus, weel wähhem kegi piiskop egga paawst meid öndsaks ei woi tehha, waid üksi meie Issanda arm Jesuse Kristuse sees.

Minno südda jäi wägga halledaks, ma heitsin pölwili mahha ja pallusin ommad pattud andeks. — Siis wast tulli rahho minno süddamesse ja temmaga römus usso julgus, Issanda eest ka ihho ja ello anda ja tedda kartmata tunnistada.

Ja kui ö tulli, mis teie arwate, kuhho ma läksin? — Wangitorni! Wangihoidja watas immeks pannes minno peale, agga teggi mulle teelmata ukse

Eesti-maa rahwa Kalender 1872, lk. 30